

Lilo Lastpak

Verboden te toveren!

Anna Lott
met illustraties van Sabine Sauter

kluitman

Nur 282 / IPP032001

Bisac JUV037000

© MMXX Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX Tekst: Anna Lott

© MMXIX Illustraties: Sabine Sauter

First published by Arena Verlag, Würzburg 2019

Oorspronkelijke titel: *Lilo von Finsterburg. - Zaubern verboten! Der total geniale Rückwärts-Trick*

Nederlandse vertaling: Merel Leene

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

Inhoud

1. Mevrouw Mopper is boos	11
2. Mollen in mijn buik	20
3. Gevonden!	26
4. Een best wel slim reddingsplan (poging 1)	36
5. Een best wel slim reddingsplan (poging 2)	43
6. Een losgeslagen vampierschaap	52
7. Brandweer en politie	58
8. Ik ben rustig en vind meteen een oplossing	64
9. Alles gaat mis	71
10. Een echt heel slim drankje	79
11. Op het nippertje	85
12. Een goed einde, of een goed begin	94

Ik ben
Lilo Lastpak...

... en ik kom uit een héél raar gezin. Jahaaa... Ik weet heus wel dat elk gezin iets raars heeft. Dat van mijn beste vriendin Lisa bijvoorbeeld. Bij haar thuis hebben ze allemaal één groot en één klein oog.

Mijn allerbeste vriendin

Zij is de enige
die ons
geheim kent.

Maar mijn familie is nog veel raarder. Echt waar! In de hele stad woont niemand die zo raar is als wij. Geloof je me niet? Oké, dan verklap ik nu ons geheim:

Mijn moeder is een heks.

Baas van
smoothiebar
Lekker Rood!

Mijn vader is een vampier.

ze kan toveren
en vliegen!

Hij denkt dat
hij een gevaarlijke
vrouwjeshond is.

Mevrouw Mopper
is onze kat.

Voordat we naar een echte mensenstad
verhuisden, woonden we in de Bibberburcht.
Dat kasteel is supergeheim. Net als het land waar
we vandaan komen. Er wonen heel veel vampiers
en heksen. En dikke katten.

Toen ik geboren werd, was ik nogal een verrassing. Ik ben namelijk geen vampier én geen heks. En ook niks daartussenin, dus geen vampeks of een heksier of zo.

Die komen soms ook voor. Ik ben gewoon Lilo. En daarom zijn mijn ouders van de Bibberburcht naar de stad verhuisd, samen met mij en mevrouw Mopper.

‘We willen het allerbeste voor jou, Lilo!’ zei mijn moeder.

En nu wonen we dus hier.

*Meneer Fiedel,
de enge griezel
die naast ons woont*

Lisa

Lilo

Hoofdstuk 1

Mevrouw Mopper is boos

Onze kat, mevrouw Mopper, is heel klein en lief. Voor mij is hij net zoets als een jonger broertje: meestal reuze vervelend, maar ook het schattigste katje dat er bestaat. Alleen moet je dat dus niet tegen hem zeggen. NOOIT. Want mevrouw Mopper wil:

- a) niet schattig zijn, en
- b) geen kater zijn.

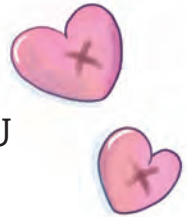
Het stomme is dat mijn beste vriendin Lisa dat vandaag helemaal vergeten was toen ze bij ons aan het ontbijt zat.

En ik helaas ook. Lisa komt bijna elke zaterdag bij ons ontbijten. Ik vind het prima, want met haar erbij is het veel leuker. Lisa komt graag langs omdat ze het bij ons zo lekker spannend vindt. Mijn moeder tovert dan altijd een ontbijtje voor ons. Vandaag zouden we broodjes in de vorm van roze hartjes eten, met aardbeien zo groot als meloenen. Maar ja, het liep allemaal een beetje anders...

Dat kwam doordat mijn vader met zijn verkeerde been uit bed gestapt was. Hij had een vreselijk humeur. 'Als ik niet NU METEEN iets bloedroods te eten krijg, ga ik dood!' brulde hij vanuit de keuken.

Daarbij kreunde hij alsof het elk moment met hem gedaan kon zijn.

‘Je vader is toch allang dood,’ giechelde Lisa. ‘Net als alle vampiers.’

Ik grinnikte ook. Dat vergeet mijn vader namelijk de hele tijd. Vooral als hij honger heeft.

Hij hurkte voor de open koelkast. Die straalde hem blinkend wit toe, alsof er een zonnetje in scheen. Niets stond er meer in; de hele koelkast was leeg gegeten. En het was niet moeilijk om te bedenken wie dat had gedaan.

‘Mevrouw Mopper!’ riep mijn moeder. ‘Heb jij de koelkast weer eens geplunderd?’ Door haar grote bril keek ze onze kat streng aan.

Maar mevrouw Mopper deed gewoon alsof hij haar niet hoorde. Hij wandelde naar zijn mandje, blies zijn dikke wangen bol en staarde naar het plafond. Terwijl ik nog een plakje komkommer aan zijn kin zag hangen. Ha, betrapt!

Gelukkig kan mijn moeder toveren,

dus was het verder niet erg. Ze toverde de koelkast gewoon weer vol. Voor mijn vader toverde ze een flinke tros vleestomaten, zodat hij niet meer zo zou lopen zeuren.

Daarna bladerde ze in haar dikke, gouden toverboek en riep: *'Worstje, dorstje, hap slik miauw. Vega-bloedworst, kom maar gauw!'*

Een tel later vloog er een enorme bloedrode worst door het raam de keuken in.

Hij landde midden op het bord van mijn vader. Het raam was aan diggelen en het bord ook, maar mijn vader had meteen weer een goed humeur. Hij was

zo blij en vrolijk dat hij mijn moeder een dikke kus op haar wang gaf. Ze giechelde ervan. Alleen kon ze daardoor niet meer goed toveren. In plaats van hartjesbroodjes

lagen er in de broodmand plakjes
komkommer die op poezenpootjes leken.
En over de tafel rolden minimeloentjes,
geen reuzenaardbeien. Met de melk ging
het wel goed. Omdat mijn vader een
vega-bloedworst had, toverde ze voor
Lisa, mevrouw Mopper en mij ook worstjes.
Maar dan melkworstjes, zo groot als bananen!
Lisa en ik konden er gewoon een vastpakken
en er dan hapjes melk af bijten. Mmm, lekker...

Mevrouw Mopper had zijn melkworst in een
mum van tijd op, hap-slik-weg! Daarna lustte hij
er nog wel eentje. Hij vouwde zijn oren omlaag
en keek ons super lief aan. Meteen gaven we hem
wat van onze worst. We gooiden
kleine stukjes naar hem toe, die
hij in zijn bek opving. Na elke
hap kauwde hij zo snel dat
zijn kattengezichtje er
helemaal wazig van werd.

Dat gebeurt altijd als hij eet. Zo ziet het eruit:

Mevrouw Mopper hapte en kauwde, hapte en kauwde. En daarbij had hij dus steeds dat wazige gezichtje. Het was zoouou schattig om te zien! Nog snoeziger dan die naar beneden geklapte oortjes. Het liefst had ik hem over zijn zachte velletje geaaid en tegen hem gezegd hoe lief hij eruitzag. Maar ik deed het natuurlijk niet. Want ik weet dat je dat nooit, echt NOOIT moet doen. Lisa weet dat ook. Maar ja, toen vouwde mevrouw

Mopper OOK NOG zijn oortjes omlaag. Ik kon me echt niet meer inhouden. En Lisa ook niet.

‘O, mevrouw Mopper... Wat liieeef! Je bent gewoon het schattigste katje ter wereld!’

riepen we.

Een tel later keken we elkaar geschrokken aan. Alleen, toen was het al te laat.

Het was net alsof iemand bij onze kat op de pauzeknop had gedrukt. Mevrouw Mopper zette zijn oortjes rechtop en stopte met kauwen. Zijn gezicht werd weer scherp. Voor de zekerheid drukte ik alvast mijn handen tegen mijn oren. Volgens mij Lisa ook. En mijn ouders. Toen werd het schemerig in de keuken, net als wanneer het bijna gaat onweren. Voordat de donder klinkt, is het altijd doodstil en donker.

Dan hoor je opeens keihard **KABOEMMMMMMM!**

En dan komt de bliksem. En de regen.

Bij ons in de keuken ging het net zo.

Alleen was het niet de donder die ontplofte, maar mevrouw Mopper. Met

veel kabaal schoot hij uit zijn mandje.

Hij sprong via een keukenstoel op tafel en

krijste met fonkelende ogen: 'Ik ben geen schattig poesje! Ik ben een hond! Een hond! **EEN HOND!**'

Hij draaide rond als een wervelwind en veegde

alles van tafel. Als hagelstenen vlogen de bloedworst, de komkommerpootjes, de minimeloenen en de stukjes melkworst ons om de oren. Vervolgens sprong hij met een harde dreun weer van tafel en liep de keuken uit. Daarna hoorde ik alleen nog het kattenluikje met een klap achter hem dichtslaan. Het was overduidelijk: mevrouw

Mopper was weer eens boos. En daarmee begon de ellende.

Hoofdstuk 2

Mollen in mijn buik

‘Dat was, eh... niet zo handig,’ mompelde mijn vader. Hij plukte een stukje melkworst van zijn voorhoofd.

‘Helemaal niet handig,’ zei mijn moeder. Ze keek om zich heen naar de smerige keuken. Daarna legde ze ons voor de honderdste keer uit dat op de Bibberburcht, waar we vroeger woonden, alle heksen en vampiers dachten dat mevrouw Mopper een sterke, gevaarlijke vrouwtjeshond was. Pas toen we naar de stad verhuisden, kwamen mijn ouders

erachter hoe sterke, gevaarlijke honden er in het echt uitzien. En dat mevrouw Mopper een katje is.

‘Dat weten jullie toch.’
Mijn moeder zuchtte.
‘Dat akelige misverstand heeft mevrouw Mopper nog steeds niet verwerkt.’

‘Sorry,’ zei Lisa zacht.

Ook ik zei dat het me speet. Hoewel ik nog steeds niet snap wat er zo erg aan is om schattig te zijn.

‘Nou ja, het is niet het einde van de wereld. Op zijn laatst vanmiddag is hij wel weer terug. We hebben namelijk slagroomgebakjes,’ zei mijn moeder.

Gelukkig! Mevrouw Mopper kan nog zo boos zijn, maar voor slagroomgebakjes doet hij alles.

Dan zegt hij zelfs ‘alsjeblieft’ en ‘dank je wel’ en is hij superbeleefd.

Toch had ik deze keer een raar gevoel in mijn buik. Het voelde alsof er iemand aan de binnenkant van mijn maag zat te knabbelen. Dat heb ik soms als ik merk dat er iets niet klopt. En hier klopte duidelijk iets niet. Ja, mevrouw Mopper is altijd snel boos. Maar zo boos als vandaag was hij nog nooit geweest.

‘Ik hoop maar dat hij geen rare dingen doet,’ zei ik.

‘Onzin!’ riep mijn vader. Hij nam een hap van zijn bloedworst. ‘Je moeder heeft gelijk. Die komt wel weer terug. En tot die tijd ligt hij vast gewoon ergens in een hangmat in een tuin te slapen.’ Met veel gesmak at hij ook het laatste stukje worst op. Daarna gaf hij me zo’n vieze bloedworstkus op mijn wang.

Lisa gaf hij alleen een hand. Zij wil liever niet dat hij haar een

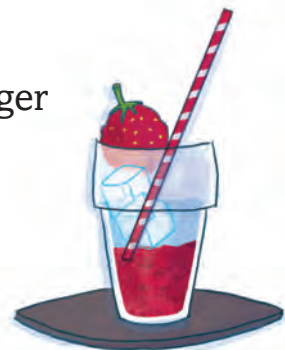

zoen geeft. Ze is een beetje bang voor zijn scherpe tanden.

Toen vertrok hij naar zijn smoothiebar Lekker Rood! Toen we in de stad kwamen wonen, is hij die eigen zaak begonnen. Op zaterdag is het er altijd heel erg druk.

Intussen goot mijn moeder wat Vlek-los-op-of-donder-op-sop in een spuitfles. Daarna spoot ze het goedje op de muren. Die zaten na de driftbui van mevrouw Mopper vol met ontbijttroep. Lisa wilde natuurlijk helpen. Ze is gek op de toverdrankjes van mijn moeder! Maar ik niet. Het geknabbel in mijn maag werd steeds erger. Het voelde alsof een mol een tunneltje in mijn buik groef. Een duidelijk teken: we moesten mevrouw Mopper zoeken.

Lisa wilde eerst niet mee. Ze was veel te nieuwsgierig naar de nieuwe superstofzuiger waaraan mijn moeder zat te knutselen.

Maar omdat ze zich schuldig voelde, wist ik haar toch over te halen om met mij mee te gaan. Het kwam tenslotte door ons dat mevrouw Mopper zo boos was.

Dus gingen we naar buiten om hem te zoeken.

We liepen helemaal tot aan het einde van onze straat en weer terug. We zochten in alle voortuinen. Onder alle struiken en bomen, in alle schuurtjes en hangmatten, op alle ligstoelen. Lisa keek zelfs in een brievenbus, hoewel mevrouw Mopper daar nooit in zou passen. Maar niks, hoor. Het leek wel alsof hij van de aardbodem verdwenen was.

‘Misschien is hij terug naar de Bibberburcht,’ zei Lisa. ‘Want daar denkt iedereen dat hij een hond is.’

Ik schudde mijn hoofd. Zo ver zou mevrouw Mopper nooit lopen. Het enige waarvoor hij verloopt, zijn slagroomgebakjes.

En dus pakten we onze fietsen en reden naar de supermarkt. Daar zochten we bij de koelkast met de taartjes, maar niks, hoor. Ook bij Bakkerij Roomsoes was hij niet. Anders hebben ze daar altijd heel veel slagroomgebakjes. Maar vandaag stond er op de toonbank nog maar één ingezakt soesje, terwijl het nog heel vroeg was.

‘Denk je dat mevrouw Mopper alle slagroomgebakjes heeft gestolen?’ vroeg Lisa.

‘Dat zou kunnen...’ antwoordde ik.

Maar eigenlijk dacht ik dat mevrouw Mopper niets met de verdwenen slagroomgebakjes te maken had. Hij was vast allang weer thuis en lag als een waakhond te slapen voor de deur van het toverlab van mijn moeder. Ik maakte me waarschijnlijk zorgen om niks!

Tja, daar vergiste ik me dus flink in.

